

Man bliver suget ind i historierne

Udvælgelsesprocessen før Forårsudstillingen har alle dage været dramatisk, men med over 800 ansøgere fra det meste af kloden og deraf følgende tusindvis af indsendte værker har juryen virkelig været på hårdt arbejde i år. Det endelige resultat står stærkt.



TRINE ROSS

Forårsudstillingen 2022, Kunsthal Charlottenborg. Kongens Nytorv, København K. Til 13. marts



Kunst kan være fortællende på mange forskellige måder, men for en stor del af værkerne på Forårsudstillingen 2022 foregår det ved, at man skal læse den ledsagende tekst, før man helt forstår, hvad det hele handler om.

Det gælder ikke mindst foran værkerne af australsk-kinesisk-singaporanske Eugenia Lim (f. 1981), for umiddelbart er det svært at gætte, hvad det er, hun lader forstøve i luften, eller hvorfor der sidder en fugl på en dåse energidrik.

Men når man læser teksten, samler der sig et billede af søvn som senkapitalismens sidste kampplads for nu at citere Lim selv. Det handler om at holde sig vågen, præcis som den lille amerikanske

“Sådan er det med de bedste historier: De giver plads til, at man selv kan træde ind i dem

spurvefugl, der åbenbart ikke sover i en hel uge, når den er på træk.

Og det hjælper Lim os med ved at sende en fin sky af både opkvikkende og afslappende stoffer i rummet, så vi kan kontrollere også en af de sidste naturlige og (måske) mindre effektive dele af vores liv, nemlig søvnen.

Skulpturserien har indbragt Lim årets Deep Forest Land Art-pris, hvilket lyder lidt snørklet, men navnet henviser til det skulpturprojekt nær Herning, som nok er mere kendt som Skovsnogen. Her finder man kunstværker placeret i en skov, og snart vil også Lim bidrage til oplevelsen.

Umiddelbart havde det ellers givet mere mening, hvis det var vinderen af Soloprisen, russiske Sergei Prokofiev (f. 1983), der skulle udstille med Skovsnogen, for hans vinderværker viser netop en skov, der invaderes af fyrværkeri.

Det er oprørende (tænk på de stakkels



■ Lyset falder fantastisk, og meget dramatisk, i danske Sofie Flinths fotografier. Foto: Sofie Flinth



■ Står man foran Eugenia Lims værk, indånder man en blanding af opkvikkende og beroligende stoffer. Foto: Søren Rønholt

dyr, der rent faktisk bor i skoven!), flot og perspektiverende. I hvert fald kommer jeg til at tænke videre fra fyrværkeri til al den anden og langt mere omfattende ødelæggelse af verdens skove, som konstant finder sted på grund af grådighed, krig og nød. Og så er en serie sole af-fyret i en lille lysning pludselig ikke så slemt.

Dramatisk udvælgelsesproces

Udvælgelsesprocessen før Forårsudstillingen har alle dage været dramatisk, men med over 800 ansøgere fra det meste af kloden og deraf følgende tusindvis af indsendte værker har juryen virkelig været på hårdt arbejde, før de kun 38 kunstnere og kunstnergrupper, der i år viser værker, var valgt ud. Derefter skal de på en eller anden måde sættes i relation til hinanden – og til salene på Charlottenborg.

Sidste del af øvelsen, altså den fysiske placering og installation af de valgte værker, har duoen Hesselholdt & Mejlvang stået for, og det har de klaret virkelig godt. Og frækt. For der er skruet helt op for de dramatiske effekter på første sal. Eller skulle man sige skruet ned?

Salen henligger nemlig i et dramatisk mørke, som navnlig kommer Sophia Luna Portras kostumeskulpturer til gode, idet dunkelheden lader dem komme til syne som sære skuespillere på en scene,



Der er skruet helt op for de dramatiske effekter på første sal. Eller skulle man sige skruet ned? Salen henligger nemlig i et dramatisk mørke

vi som gæster åbenbart også befinder os på, for nu at lege lidt med Shakespeare.

Dramatiske, men på en mere filmisk facon, er også danske Sofie Flinths (f. 1996) store fotografier af unge kvinder fanget i en formfuldendt solnedgang. Her behøver jeg egentlig ikke en forklaring, for Flinths fotokunst

er let selv at digte videre på, men det er nu også fint at få fortalt, at det faktisk er pandemien, der har afskåret de unge mennesker fra alle andre.

Til gengæld er det helt afgørende, at man får forhistorien til de smykke-skulptur-hybrider, som norsk-schweiziske Philipp Spillmann (f. 1977) bidrager med. Spillmann er oprindeligt uddannet guldsmed, hvilket ses i både form og forarbejdning, men han arbejder nu med materialer ladet med betydning såsom gamle bøjer fundet i farvandet ud for det nordlige Norge, hvor de kun alt for langsomt nedbrydes.

Nu har Spillmann omskabt plastikken til en broche med form som en musling – eller logoet for et stort benzinfirma, om man vil. Derved blander flere stemmer sig i fortællingen, ligesom man ganske let kan tilføje sin egen vinkel på det hele. For sådan er det med de bedste historier: De giver plads til, at man selv kan træde ind i dem, som var de en næsten mørkelagt sal på Charlottenborg.

trine.ross@pol.dk